

[Justitsministeren.]

Jeg her har omtalt. Det ærede Medlem udtalte, at jeg havde nægtet at give Oplysninger i det Udvalg, der var nedsat for at Justitsministeren skulde have Adgang til at give Oplysninger om Efterretningspolitiets Arbejdsmetoder i Dag, og det ærede Medlem tilføjede, at jeg ogsaa havde nægtet at give Oplysninger om Politiets Forhold under Besættelsestiden, skønt Udvalget skulde undersøge disse Forhold. Jeg synes dog, at man kunde forlange af det ærede Medlem, at han vidste, hvilke Opgaver et saadant Udvalg havde faaet betroet. Det var dog det mindste, man maatte forlange af det kommunistiske Partis Ordfører, at han satte sig ind i, hvad dette Udvalg skal arbejde med. Udvalget har jo netop ikke til Opgave at undersøge Politiets Forhold under Besættelsestiden. Den Opgave er overladt til den Kommissionsdomstol, som jeg efter Anmodning fra den parlamentariske Kommission har nedsat med Dommer Orlík som Kommissionsdommer og med det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen som Anklager. Det Udvalg, der blev nedsat her i Rigsdagen, har intet med Politiets Forhold under Besættelsestiden at gøre, og det ærede Medlems Udtalelse er derfor fuldstændig urigtig. Det, som dette Udvalg har med at gøre, er at faa Oplysninger fra mig om Efterretningspolitiets Arbejdsmetoder i Dag, og naar det ærede Medlem siger, at jeg ikke har givet disse Oplysninger, er det ogsaa ganske urigtigt og har intet med Sandheden at gøre. Jeg har givet meget udførlige Oplysninger om Arbejdsmaaden. Det eneste, jeg har nægtet at imødekomme, er et fra kommunistisk Side fremsat Ønske om at faa nogle bestemte Akter angaaende nogle bestemte Sager udleveret til Gennemsyn; her maatte jeg svare, at det kunde jeg ikke indlade mig paa, jeg var villig til at give vidtgaaende Oplysninger om, hvad der var sket i disse Sager — og det gjorde jeg —, men jeg kunde ikke indlade mig paa at udlevere Akterne til de forskellige Sager, som bliver behandlet af Politiet, til Gennemlæsning og til Gennemgang uden for Politiets Kreds og uden for Justitsministeriet. For det Arbejde, der dér foregaar, har jeg det fulde Ansvar, og det Ansvar vil jeg vide at bære.

Saa kom det ærede Medlem med den Paastand, jeg ved ikke om det var den tredje eller fjerde, som intet havde med Sandheden at gøre, nemlig at Justitsministeren havde taget en af de store Værnemagersager ud af Rigsadvokatens Haand og havde grebet ind i Rigsadvokatens Afgørelse. Det er i Bund og Grund urigtigt. Jeg kan godt

forstaa, det ærede Medlem ryster lidt paa Hovedet ved at blive konfronteret med denne Udtalelse. Den er i Bund og Grund urigtig! (*Aksel Larsen*: Saadan har jeg ikke sagt!). Jeg har skrevet det op saaledes, at jeg skulde have taget Sagen ud af Rigsadvokatens Haand, og da jeg spurgte det ærede Medlem, hvad det drejede sig om, svarede han: Det drejer sig om Wright-Thomsen Sagen. Der er ikke Gnist af Sandhed i, at jeg har grebet ind i denne Sag, lige saa lidt som i nogen anden Sag. Det, der er sket, er dette, som meget ofte sker, at Rigsadvokaten, hvor det drejer sig om store betydningsfulde Sager, naar han har truffet sin Afgørelse, forelægger Afgørelsen for Justitsministeren, idet Justitsministeren som øverste Anklagemyndighed har Mulighed for at træffe en anden Afgørelse, vel at mærke, naar Rigsadvokatens gaar ud paa Ikke-Tiltale, medens jeg derimod tror, at det altid vil være saadan i Praksis, i hvert Fald som Hovedregel, at naar Rigsadvokatens Afgørelse gaar ud paa Tiltale, da vil den politiske Minister ikke gribe ind, og det bør han heller ikke gøre, i hvert Fald ikke som Hovedregel. Det, der er sket, er, at Rigsadvokaten efter selvstændigt at have taget Bestemmelse om, at der i Sagen mod Wright, Thomsen & Kier ikke var Grundlag for Tiltale, ikke var Mulighed for at gennemføre en Sag til Doms, har forelagt Sagen for mig, idet jeg ogsaa havde ønsket at se paa Sagen, da ogsaa jeg vilde skønne over, hvorvidt der forelaa et saadant Grundlag. Der kunde jeg altsaa, hvis jeg var kommet til et andet Resultat end Rigsadvokaten, have bestemt, at der skulde rejses Tiltale, men da jeg maatte give Rigsadvokaten fuldstændig Ret i hans Opfattelse, saa tilsluttede jeg mig hans Standpunkt.

Ja, det var de Paastande, som det ærede Medlem kom med over for mig her i Dag, og som jeg altsaa alle maa stemple som ikke havende det ringeste med Sandheden at gøre.

Til det ærede Medlem Hr. Paul Holt vil jeg gerne til Slut udtale, naar han spurgte mig, om jeg agtede at tage Spørgsmaalet om Amnesti op for saa vidt angaar Nedsættelsen af Straffen for de Personer, der endnu afsoner i Fængslerne efter den saakaldte Forræderilov, at det agter jeg ikke. Jeg har gjort Rede for, mener jeg, ved Amnestilovens Fremsættelse, at der ikke er Basis for nogen Amnesti med Hensyn til Straffene, saaledes som Forholdene ligger i Dag. Forholdet i Dag er dette, at de, der har afsonet $2\frac{1}{2}$ Aar, saa godt som alle sammen er prøveløsladte, og